

V sanjavih mladostnih letih.

V sanjavih mladostnih letih
htel biti zefir sem hladan,
da rahlo bi in pa opojno
pihljal črez zeleno raván,

da ljubice žametno lice
obveval bi ljubkujoč
in cvetja dišavo ji nosil
skoz okence v tiho tja noč . . .

Sedaj bi bil rad vničevalen vihar,
ki mogočno nad poljem vrši,
skoz okno zabučal bi v ljubice hram,
kjer drug ji v naročju sloni.

Razmršil, razkuštral bi njene lasé,
razgalil bi grudi ji divni oltar,
sesal bi iz ustnic žarečo ji kri,
v nje polnih bi udov zasesal se čar.

Ne nehal bi prej, ne odjenjal bi prej,
da njega odgnala ven v temno bi noč . . .
In jaz, ah jaz bi zopet bil
zefir, njena ličeca ljubkujoč.

V. S. Fedorov.

Ledene rože.

Na mojem oknu rože
ledene so vzcetele
in v moji duši tihe
so nade oživele.

Izza gorá visokih
pa ni še solnce vstalo
in v mojo dušo ni še
smehljaje posijalo.

Ah, jaz bojim se solnea!
Ko jasno noč spodi mi,
vse tihe nade moje
in rože raztopi mi.

F. Gradnik.